

Εκδόσεις

ΡΟΥΒ ΡΕΝΤΕΛ
«Πορτομπέλο»
 Μετάφραση, σελ. 412

Ο Γουίτζν Ρεν, ένας πενήνταχρονος ιδιοκτήτης μιας γκαλερί στο Πορτομπέλο του δικτικού Λονδίνου, αρκετά μουσικοπαθής, βρίσκει μια μέρα εντελώς τυχαία έναν φάκελο με χρήματα. Για κάποιο λόγο, αντί να τα παραδώσει στην αστυνομία, γράφει ένα σημείωμα το οποίο κολλάει σε μια κολόνα κοντά στο σπίτι του: «Βρέθηκε στο Τσέπ-σου του Βίλας ένα χρηματικό ποσό ανάμεσα στις ογδόντα και τις εκατόν εξήντα λίρες.

ΕΜΙΛΙΑ ΠΑΡΔΟ ΜΠΑΘΑΝ
«Η γοργόνα»
 Πάμυρος, σελ. 121

Μια παλιά κατάρα βαραίνει τον οικο του Από-ντε στη Γαλικία: Καμιά γενιά δεν απέκτησε ποτέ πάνω από έναν απόγονο και όλοι οι αρ-σενικοί Απόντε μοιάζουν να μην μπορούν ν' αντισταθούν στο κάλεσμα της θάλασσας, στο κάλεσμα του πάθου, της σαγήνης και του θα-νάτου μαζί, στο κάλεσμα της Γοργόνας. Βασι-σμένη σ' έναν αρχαίο γαλιανό θρύλο «Η γοργόνα», γραμμένη το 1921 από την Εμίλια Πάρδο Μπαθάν (1851-1921), είναι ένα κοιμο-τέχνημα της ισπανικής λογοτεχνίας.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
«Ο οργισμένος έφηβος»
 ΑΛΔΕ, σελ. 329

Ο πρωταγωνιστής, ένας έφηβος, με ευαίσθη-οιές και ανησυχίες, φτάνει από το νησί των Φαιάκων στην πρωτεύουσα στις αρχές της δε-καετίας του '60 και δρώντας μαζί με νέους της ηλικίας του στοχάζεται πάνω στα ελαφρυντικά γεγονότα που συμβαίνουν, ενώ ζωντανεύουν μπροστά του οι ήρωες των αστυνομικών περι-πετειών των διαβασμάτων του. Τελικά, εξελί-σσεται σε αντιήρωα εκείνης της εποχής. Το μυθιστόρημα, μικρό και οργισμένο, με εύστοχα σχόλια πάνω στα γεγονότα και στα πρόσωπα που σημάδευαν εκείνη την περίοδο, αποτελεί ύμνο στην πόλη της Αθήνας.

βιβλία

Εζρα Πάουντ

«Χιου Σέλγουιν Μώμπερλυ»

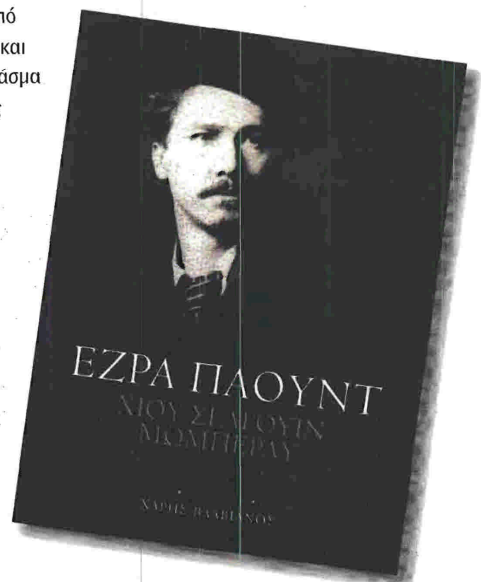
► Ένα έργο που συγκλονίζει μέσα από την αφόρητα σκωπτική του διάθεση και το οποίο αποτυπώνει διεξοδικά το φάσμα του ολέθρου μιας ολόκληρης εποχής

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΑΛΑΚΗ

«**Δ**εν έχει υπάρξει άλλος σπου-δαίος ποιητής τόσο ταπει-νόφρων για τα κατορθώμα-τά του στην ποίηση» είχε πει για τον Εζρα Πάουντ ένας άλλος μεγάλος ποιητής, ο Τ. Σ. Ελιοτ. Και όμως, αυτός ο -κατά τα φαι-νόμενα- γενναιόδωρος άνθρωπος που άλλαξε την τέχνη της ποίησης του εικο-στού αιώνα, η σημαντικότερη ίσως ποιη-τική ιδιοφυΐα της εποχής του, έμελλε να μισηθεί όσο λίγοι, να βασανιστεί, να φυ-λακιστεί, να θεωρηθεί προδότης από την πατρίδα του, την Αμερική, να εγκλωβιστεί για πολλά χρόνια σε ψυχιατρικό άσυλο και να μείνει στο τέλος μόνος, επιβρόντας στον εαυτό του τη σιωπή. Ο Εζρα Πάουντ γεννήθηκε, το 1895, στο Αϊντάχο και ήταν το μοναδικό παιδί του Homer και της Isabel Pound. Η οικογένεια μετακινείται, μετά από μερικά χρόνια, στη Φιλαδέλφεια και εν συνεχεία στην Πενσιλβάνια.

Οι σπουδές του στη συγκριτική λογο-τεχνία θα αρχίσουν, το 1901, στο περίφημο Πανεπιστήμιο της Πενσιλβάνια και ε-ξαρχής θα ξεχωρίσει για την σπάνια ευ-φυΐα του, την ευρύτητα γνώσεων, αλλά και για την εντυπωσιακή προσωπικότητά του. Προς το τέλος των φοιτητικών χρόνων αρραβωνιάζεται ανεπίσημα με την ποιή-τρια Hilda Doolittle -γνωστή ως Η. D.- για την οποία γράφει «το βιβλίο της Hilda», μια συλλογή ποιημάτων με εμφανή τα ίχνη του ταλέντου του. Ηδη έχει αρχίσει να αντιλαμβάνεται ότι η ποίηση τον ενδιαφέ-ρει περισσότερο από οτιδήποτε.

Ετσι, την επόμενη χρονιά ταξιδεύει στην Ευρώπη για να μελετήσει τις λυρικές παραδόσεις των Μελικών ποιητών και της Προβηγκίας. Το 1908 θα βρεθεί στη Βε-νετία όπου τυπώνει την πρώτη του συλ-λογή «A Lume Spento» (Με τα κεριά σβηστά) και λίγους μήνες μετά εγκαθίστα-ται στο Λονδίνο όπου συναναστρέφεται -ανάμεσα σε άλλους- με τον Γέιτς, και τον Τζόις, γράφει αλληλεπλήρες κριτικές με-λέτες και καθιερώνει τον «εικονισμό» με τον οποίο διακρίνουμε την ανάγκη για σεβασμό στη συγκεκριμένη εικόνα -σε

αντίθεση με ό,τι πρόσβει ο ομιχλώδης, για εκείνον, συμβολισμός.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ

Τα πρώτα ποιήματά του ήταν εμπνε-σμένα από τη μεσαιωνική λογοτεχνία, τον αποκρημισμό και τις μυστικιστικές φιλο-σοφίες, ενώ -σταδιακά- αρχίζει να ενδι-αφέρεται για τα γαπωνέζικα «χάικου» και «τάγκα». Αυτά είναι σύντομα, υπαινικτικά και ελλειπτικά κείμενα, που παρουσιάζουν, δεν σχολιάζουν και δίνουν εικόνες αντί για ιδέες. Με την πάροδο του χρόνου, ο «εικονισμός» του Πάουντ αποκτά έναν πιο σαφή προσανατολισμό και θα κορυφωθεί στην κλασική, πια, συλλογή του «Lustra» (1916), στην οποία ανακατεύει την τεχνι-κή του γαπωνέζικου «χάικου» με την τεχνική του ελληνικού και λατινικού επι-γράμματος. Η ποιητική του φήμη αυξάνε-ται συνεχώς: Προωθεί -με περίσσια ανι-διστεύεια- το έργο του Τζέιμς Τζόις, διορ-θώνει το κειρόγραφο της «Ερημης Χώρας» του Ελιοτ και εκδίδει τα έργα του «Personiae», «Homage to Sextus Propertius», «Κατάρα».

Η ποίησή του εξελίσσεται -με τον καιρό- σε ένα εύλεκτο μείγμα πεζού και ποιητικού λόγου -με το οποίο επιχειρείται η αποσπασματική ανασύνθεση του κόσμου μέσα από αναδρομές σε φλες τις λογοτε-χνίες, ιστορίες και μυθολογίες των λαών. Από την κινέζικη γραφή είναι που θα υιοθετήσει την «ιδεογραμματική μέθοδο» την οποία θα εφαρμόσει σε εκείνο που θα γινόταν το έργο της ζωής του: τα «Κά-ντος». Η μέθοδος αυτή βασίζεται στην αποσπασματικότητα της συνειδησης και συνίσταται στη συγκέντρωση στοιχείων

που αποδίδουν μια πιο αληθινή εικόνα της πολυπλοκότητας του πραγματικού. Ίσως σε αυτήν την αποσπασματικότητα πρέπει να αναζητηθεί η απρόσμενη και ενθουσι-ώδης πίστη του στον Μουσολίνι! Παράλ-ληλα, αρχίζουν να εμφανίζονται στα γρα-πτά του, ακραία αντιστημικά συναισθή-ματα.

Από το 1941 έως το 1944 κάνει εκ-πομπές εναντίον των Συμμάχων από τον ραδιοφωνικό ομιχλώδη της Ρώμης, ώσπου το 1945 συλλαμβάνεται για προδοσία, εγκλωβιστός πια σε ένα κλουβί στο στρατό-πεδο της Πίζας, γράφει τα περίφημα «Κά-ντος της Πίζας».

Αυτό το εξαιρετικό δείγμα «ποίησης υπό εξέλιξη» χαρακτηρίζεται από μία με-τατόπιση στην οπτική του. Μία περισυλ-λογή πάνω στην καταστροφή τη δική του και της Ευρώπης. Η ποίηση, για τον Πά-ουντ, είναι το πιο βαθύ γάγισμα της αν-θρώπινης εμπειρίας, η ουσιαστικότερη λειτουργία της ανθρώπινης συνειδησης -με άλλα λόγια, το υλικό της ποίησης είναι ολόκληρη η ζωή. Όσο για το «Χιου Σέλ-γουιν Μώμπερλυ» (ΕΚ8: Πατάκη) -σε υπο-δειγματική μετάφραση του Χάρη Βλαβια-νού- αποτελεί, μεταξύ άλλων, το μανιφέστο του αγγλοσαξονικού μοντερνισμού, έναν επάθιο για τον εαυτό του, αλλά και μία αιχμηρή σάτιρα τόσο για τον πόλεμο όσο και για τις μεταπολεμικές αξίες. Πρόκειται για ένα έργο που συγκλονίζει μέσα από την αφόρητα σκωπτική του διάθεση και το οποίο αποτυπώνει διεξοδικά το φάσμα του ολέθρου μιας ολόκληρης εποχής: «Πέ-θαναν μυριάδες/ κι ανάμεσα τους, οι κα-λύτεροι/ για μια φαφούτα γραύ σκόλα/ για έναν μπαλωμένο πολιτισμό»...

“ Η ποίηση, για τον Πάουντ, είναι το πιο βαθύ γάγισμα της ανθρώπινης εμπειρίας, η ουσια-στικότερη λειτουργία της ανθρώπινης συνειδησης ”

